

Biserica vizibilă

În următorul articol tratăm **învățătura despre așa-numita „biserică invizibilă”**, explicată de multe ori pe baza unor versete biblice, pe care le vom cerceta amănunțit. Această învățătură și practică este departe de viziunea Noului Testament. Nu numai că acest termen lipsește din Noul Testament, dar gândurile și intențiile lui Isus și ale apostolilor nu arată deloc în această direcție. **Biserica este lumina lumii, adică Isus a vorbit despre o Biserică vizibilă.**

Cuprins:

- 1 Introducere
 - Conform acestei învățături
- 2 Situația în Biserici primare
- 3 Puritatea și sfințenia Adunării
- 4 Pilda grâului și a neghinei
- 5 Alte pasaje interpretate greșit
- Concluzii

📌 1 Introducere

Membrii „devotați” ai **așa-numitelor denominațiuni creștine** sunt conștienți că în afară de ei („credincioșii”, „cei convertiți”) în „biserică” mai sunt și „cei pseudo-religioși” sau „creștinii de duminică” care nu au decis pentru Isus sau care n-o vor face niciodată. Și aceștia din urmă iau parte la întâlnirile comunității, se roagă, cântă și iau cina Domnului împreună cu ceilalți, deși nu au relație cu Isus.

Cum este aceasta posibil? Așa este corect sau avem de-a face cu o situație care contrazice învățătura Bibliei?

Situația actuală este deseori explicată prin **”învățătura așa-numitei biserici invizibile”**, care poate fi rezumată după cum urmează:

📌 Conform acestei învățături

- Există o diferență între biserica vizibilă și cea invizibilă.
- Biserica vizibilă este văzută de cei din exterior, din aceasta fac parte atât „creștinii” credincioși cât și cei necredincioși. Sunt multe „biserici” de felul acesta (ortodoxă, catolică, protestantă, luterană, și multe alte „biserici” diferite, mici sau mari).
- Biserica invizibilă însă este una singură. Ei îi aparțin toți acei creștini „convertiți” care sunt împreună cu necredincioșii din bisericile vizibile. Isus îi va lua la El când se va întoarce. Doar atunci biserica invizibilă va deveni vizibilă.
- „Credincioșii” cred despre „necredincioșii” cu care se află împreună că numai Dumnezeu le vede inima și poate că odată se vor converti, dar este posibil și ca ei să moară necredincioși. Își văd datoria de a fi lumină pentru necredincioșii din cadrul „bisericii” pentru a împlini astfel o „evangelizare internă”. [1]

Ei încearcă să explice această învățătură cu anumite pasaje din Biblie pe care le vom analiza mai târziu. Dar mai întâi am vrea să subliniem pe baza altor pasaje **cât de departe este această învățătură și practică de sistemul de valori al Bibliei. Doar un credincios poate fi membru unei comunități creștine**

, nu cineva care nu a decis încă pentru Isus și care este mulțumit cu starea sa spirituală.[2]

✠ 2 Situația în Biserici primare

Despre comunitatea din Ierusalim, care s-a înființat după predica lui Petru de la Cincizecime, putem citi următoarele:

Prin mâinile apostolilor se făceau multe semne și minuni în norod. Toți stăteau împreună în pridvorul lui Solomon, și nici unul din ceilalți nu cuteza să se lipească de ei; dar norodul îi lauda în gura mare. Numărul celor ce credeau în Domnul, bărbați și femei, se mărea tot mai mult; (*Fapte 5:12-14*)

Faptul că „niciunul din ceilalți nu cuteza să se lipească de ei” nu înseamnă nici că cei ce erau creștini au format o comunitate izolată, nici că îi îndepărtau pe cei care erau dornici să li se alăture. Putem vedea cât de plini de râvnă evanghelizau și cum Dumnezeu a mărit comunitatea adăugând pe cei care aveau să fie mântuiți (*Fapte 2:47*). **Prin „ceilalți” trebuie să îi înțelegem pe cei care nu voiau să-l slujească lui Isus cu toată viața lor.** Propovăduirea și viața creștinilor îi făcea pe oameni să decidă. Cei care se converteau prin ei, li se alăturau. Nu s-a întâmplat că o mare mulțime li s-a alăturat, o mulțime din care unii au decis cu adevărat să-l urmeze pe Isus și alții s-au pocăit după ani de zile sau după zeci de ani sau au practicat niște forme religioase până la sfârșitul vieții lor. Prima comunitate creștină nu a cunoscut problema: **ce să facă cu acei membri necredincioși care iau parte la părtășie din moment ce era imposibil ca un necredincios să devină membru al comunității fără să se pocăiască.**

Dacă un necredincios intra în adunare toți judecau „tainele inimii” sale:

Deci, dacă s-ar aduna toată Biserica la un loc, și toți ar vorbi în alte limbi, și ar intra și de cei fără daruri sau necredincioși, n-ar zice ei că Sunteți nebuni? Dar dacă toți proorocesc, și intră vreun necredincios sau vreunul fără daruri, el este încredințat de toți, este judecat de toți. Tainele inimii lui Sunt descoperite, așa că va cădea cu fața la pământ, se va închina lui Dumnezeu, și va mărturisi că, în adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru. (*1 Corinteni 14:23-25*)

Întreaga comunitate se străduia ca „oaspetele” să înțeleagă din ce trebuie să se pocăiască.

Acest proces era în unele cazuri mai scurt, în altele mai lung. Dacă, totuși, „oaspetele” nu dorea să se convertească în momentul când auzea discernământul celorlalți creștini, atunci, în mod evident, nu era nicio bază pentru a-l boteza. Iar acesta nu se alătura și nici nu era prezent la părtășie.

Totuși, s-a întâmplat ca în urma evanghelizării **să se alăture astfel de oameni, cum ar fi Simon, vrăjitorul.** Se pare că, fiind așa de mulți convertiți, Filip nu a observat că gândirea lui Simon nu se schimbase și astfel acesta a reușit să-i înșele și pe ceilalți creștini pentru o perioadă de timp. Lucrul acesta însă a ieșit la iveală repede și Petru a acționat într-un mod hotărât:

Când a văzut Simon că Duhul Sfânt era dat prin punerea mâinilor apostolilor, le-a dat bani, și a zis: „Dați-mi și mie puterea aceasta, pentru ca peste oricine-mi voi pune mâinile, să primească Duhul Sfânt.” Dar Petru i-a zis: „Banii tăi să piară împreună cu tine, pentru că ai crezut că darul lui Dumnezeu s-ar putea căpăta cu bani! Tu n-ai nici parte, nici sorț în toată treaba aceasta, căci inima ta nu este curată înaintea lui Dumnezeu. Pocăiește-te, deci, de această răutate a ta, și roagă-te Domnului să ți se

ierte gândul acesta al inimii tale, dacă este cu putință; căci văd că ești plin din fiere amară, și în lanțurile fărădelegii.” Simon a răspuns: „Rugați-vă voi Domnului pentru mine, ca să nu mi se întâmple nimic din ce ați zis.” (Fapte 8:18-24)

O astfel de **purtare strictă** putem vedea și în alte cazuri când unii oameni, care trăiau sau gândeau în mod diferit de ceea ce Isus sau apostolii au învățat, s-au strecurat în comunitate.

Căci s-au strecurat printre voi unii oameni, scriși de mult pentru osânda aceasta, oameni neevlavioși, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru, și tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn Isus Hristos. (Iuda 4)

Scopul lui Iuda a fost de a arăta că nu este loc în comunitate pentru acești oameni. **Chiar dacă s-a întâmplat ca să vină în adunare cineva care nu-și avea locul acolo, din versetul de mai sus putem vedea că era posibil să fie prezent doar pentru scurt timp și nu era deloc privită ca fiind o situație normală. Autorii epistolelor au muștrărit întotdeauna adunările și au îndemnat să lupte și să se separe de astfel de persoane.** (Fapte 20:29-31; Matei 24:23-26; 1 Timotei 4:1-3; 6:3-5; 2 Timotei 3:1-9; 1 Ioan 2:18-19)

✠ 3 Puritatea și sfințenia Adunării

Dacă un membru al comunității păcătuia într-un fel care îl făcea nevrednic de părtășia cu sfinții și nu voia să se schimbe din păcatele sale în ciuda ajutorului și a muștrărilor repetate, comunitatea înceta părtășia cu el: era exclus. Acest lucru era bazat pe porunca lui Isus:

Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și muștră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău. Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii; și, dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș. Adevărat vă spun, că orice veți lega pe pământ, va fi legat în cer; și orice veți dezlega pe pământ, va fi dezlegat în cer. (Matei 18:15-18)

În ceea ce privește “să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș” trebuie să remarcăm că evreii nu aveau părtășie cu neamurile pentru că le considerau necurate (vezi Fapte 10:28). În același fel se gândeau și despre vameșii avari care făceau compromisuri cu romanii (vezi Matei 9:10-11). Această respingere categorică nu a fost corectă, totuși așa a fost practica evreiască. Isus s-a bazat pe acest fapt arătând care este adevăratul sens al separării: motivul nu trebuie să fie nici starea socială sau etnică a celuilalt, ci faptul că nu acceptă ajutorul și vrea să rămână în păcatul său.

Din toate părțile se spune că între voi este curvie; și încă o curvie de acelea, care nici chiar la păgâni nu se pomenesc; până acolo că unul din voi trăiește cu nevasta tatălui său. Și voi v-ați fălit! Și nu v-ați mâhnit mai degrabă, pentru ca cel ce a săvârșit fapta aceasta, să fi fost dat afară din mijlocul vostru! Cât despre mine, cu toate că n-am fost la voi cu trupul, dar fiind de față cu duhul, am și judecat, ca și când aș fi fost de față, pe cel ce a făcut o astfel de faptă. În Numele Domnului Isus, voi și duhul meu, fiind adunați la o altă, prin puterea Domnului nostru Isus, am Hotărât ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei [3], pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus. Nu vă laudați bine. Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala? Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și Sunteți, fără aluat; căci Hristos,

Paștele noastre, a fost jertfit. (1 Corinteni 5:1-7)

Peste câteva versete Pavel continuă astfel:

Ci v-am scris să n-aveți nici un fel de legături cu vreunul care, măcar că își zice „frate” totuși este curvar sau lacom de bani sau închinător la idoli sau defăimător sau bețiv sau hrăpăreț; cu un astfel de om nu trebuie nici să mâncați. În adevăr, ce am eu să judec pe cei de afară? Nu este datoria voastră să judecați pe cei dinăuntru? Cât despre cei de afară, îi judecă Dumnezeu. Dați afară, deci, din mijlocul vostru pe răul acela. (1 Corinteni 5:11-13)

Cineva ar putea întreba: „Unde este mila aici? Unde este răbdarea? Nu a avut Pavel nădejdea că Dumnezeu va deschide inima acestui păcătos?” Ba da, a avut! [4] Dar, deși consideră pocăința posibilă, el condiționează sever apartenența la comunitate. **Adunarea lui Dumnezeu nu poate avea părtașie cu cel care se menține în păcat.** Dar, dacă el se pocăiește mai târziu, atunci se poate întoarce în adunare cu o nouă decizie de a trăi o viață sfântă, pură.

În acest fel vegheau asupra curăției primele comunități creștine. Astfel a fost posibil să nu fie necredincioși între ei. Dacă nu ar fi fost așa, cum ar fi putut Pavel să li se adreseze numindu-i sfinți? (Ex. 1 Corinteni 1:1-3, 2 Corinteni 1:1-2) [5]

În Noul Testament termenul „sfânt” are același înțeles ca și “creștin” (Fapte 9:13; Efeseni 5:3; Filipeni 4:21-22; Evrei 3:1). **Toți creștinii sunt sfinți** și bisericii îi aparțin numai cei care **L-au lăsat pe Dumnezeu să le conducă viața** și să-i sfințească (Evrei 12:14; Efeseni 5:5; Galateni 5:19-21). Aceasta se vede printr-o viață sfântă și prin lupta împotriva păcatului. Nu este vorba de oameni fără păcat (vezi epistolele către Corinteni), ci de oameni care „sunt sfințiți în Isus Christos”, care au acceptat iertarea și mântuirea lui Isus. Chiar dacă se întâmplă să păcătuiască, ei vor accepta mustrarea și vor dori să se schimbe. Întreaga biserică, fiecare membru al ei luptă împotriva păcatului. **Un creștin nu poate trăi o viață dublă.** Nu poate să-i slujească lui Dumnezeu în timp ce inima lui este în lume. **În același fel nici biserica nu poate să îi accepte pe păcătoșii care nu vor să se schimbe** (Matei 6:24; 10:38-39; 1 Ioan 2:15-17; Ioan 12:25-26; 1 Ioan 2:4-6).

În cazul în care creștinii nu se separă de oamenii lumesti ci au părtașie cu ei, arată o imagine falsă lumii. Mai mult decât atât, îi înșeală și pe „cei religioși” care se consideră creștini (ceea ce se înțelege de mai sus). În cele din urmă ei înșiși îl vor abandona pe Dumnezeu.

Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi Suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.” De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic. (2 Corinteni 6:14-18)

Dumnezeu îi primește ca și copiii ai Săi pe aceia care s-au separat de necredincioși [6]. Și **cuvântul grec *ecclesia* are înțelesul de comunitate care este chemată afară**. Aceasta face aluzie la obiceiul mesagerilor orașelor Greciei antice de a-i chema pe cetățeni să iasă afară din case și să vină la adunările oficiale. La fel mesagerii Evangheliei cheamă afară din lume adunarea lui Dumnezeu.

Putem vedea din cele de mai sus că **practica primelor comunități creștine era complet diferită de cea a denominațiilor de astăzi**. Astăzi oricine poate deveni membru al „bisericii” (după câteva formalități) și, de obicei, nu se practică nici excluderea. Pentru aceste lucruri ar fi necesară o părtășie intensivă: ar trebui să se îngrijească mai mult unul de celălalt, ar trebui să vegheze cu atenție asupra vieții celorlalți. Gândirea oamenilor religioși de astăzi este următoarea: „Este adevărat, dar cine are timp pentru aceasta în ziua de astăzi?” „Trăim în secolul al 21-lea.” (Aceasta înseamnă: **Cine are timp în secolul al 21-lea să împlinească porunca lui Isus?**)

⚓ 4 Pilda grâului și a neghinei

Însă practica greșită nu a început chiar în zilele noastre, deci și suportul teoretic (= învățătura despre biserica invizibilă) s-a format deja mai devreme. Acest proces s-a derulat paralel cu întinarea bisericii. Pe măsură ce comunitatea se îndepărta tot mai mult de Dumnezeu și de o viață sfântă a devenit din ce în ce mai puțin sensibilă la păcat. **Deja în secolul al 4-lea în controversa donatistă** [7] Augustin a abuzat de un pasaj biblic pentru a susține reprimirea în biserică a episcopilor apostaziați: **interesul a fondat o învățătură falsă**.

Augustin pretindea pe baza pildei neghinei și grâului (Matei 13:24-30, 36-43) **și a pildei năvodului** (Matei 13:47-50) **că adunarea este un „trup mixt”** (corpus permixtum) **în care răul se găsește împreună cu binele**.

Isus le-a pus înaintea o altă pildă, și le-a zis: „Împărăția cerurilor se aseamănă cu un om care a semănat o sămânță bună în țarina lui. Dar, pe când dormeau oamenii, a venit vrăjmașul lui, a semănat neghină între grâu, și a plecat. Când au răsărit firele de grâu și au făcut rod, a ieșit la iveală și neghina. Robii stăpânului casei au venit, și i-au zis: „Doamne, n-ai semănat sămânță bună în țarina ta? De unde are, deci, neghină?” El le-a răspuns: „Un vrăjmaș a făcut lucrul acesta.” Și robii i-au zis: „Vrei, deci, să mergem s-o smulgem?” „Nu” le-a zis el „ca nu cumva, smulgând neghina, să smulgeți și grâul împreună cu ea. Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș; și, la vremea secerișului, voi spune secerătorilor: „Smulgeți întâi neghina, și legați-o în snopi, ca s-o ardem, iar grâul strângeți-l în grânarul meu.” (Matei 13:24-30)

Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un năvod aruncat în mare, care prinde tot felul de pești. După ce s-a umplut, pescarii îl scot la mal, șed jos, aleg în vase ce este bun, și aruncă afară ce este rău. Tot așa va fi și la sfârșitul veacului. Îngerii vor ieși, vor despărți pe cei răi din mijlocul celor buni, și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. (Matei 13:47-50)

Augustin a echivalat țarina și năvodul cu comunitatea fără a lua în considerare că Isus însuși a interpretat propria pildă într-un mod diferit!

Atunci Isus a dat drumul noroadelor, și a intrat în casă. Ucenicii Lui s-au apropiat de El, și I-au zis: „Tâlcuiește-ne pilda cu neghina din țarină.” El le-a răspuns: „Cel ce seamănă

sămânța bună, este Fiul omului. Țarina, este lumea; sămânța bună Sunt fiii Împărăției; neghina, Sunt fiii Celui rău. Vrajmașul, care a semănat-o, este Diavolul; secerișul, este sfârșitul veacului; secerătorii, Sunt îngerii. Deci, cum se smulge neghina și se arde în foc, așa va fi și la sfârșitul veacului. Fiul omului va trimite pe îngerii Săi, și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile, care Sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea, și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților Atunci cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor. Cine are urechi de auzit, să audă.“ (Matei 13:36-43)

Conform versetului 38 țarina este lumea. Cel care echivalează țarina cu biserica pe baza acestei pilde recunoaște că adunarea sa este una cu lumea. Pavel însă scrie comunității vizibile din Filipi:

... ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume, ținând sus Cuvântul vieții; așa ca, în ziua lui Christos, să mă pot lăuda că n-am alergat, nici nu m-am ostenit în zădar. (Filipeni 2:15-15)

Biserica este în lume, este lumină pentru ea și deci nu poate să fie identică cu lumea!

Dacă totuși în Matei 13:41 Fiul Omului îi strânge pe făcătorii de rele din împărăția Sa, atunci, luând în considerare faptele de mai sus, **prin împărăția Fiului Omului trebuie să înțelegem lumea creată** — din moment ce Isus este Domnul întregii lumi — și nu comunitatea.

Doar datorită faptului că Isus compară Împărăția cerurilor cu năvodul nu este necesar să înțelegem că năvodul se referă la comunitate. În alte pilde El compară Împărăția cerurilor cu un împărat, un negustor...(Matei 18:23, Matei 13:45-46). Desigur nimeni nu se gândește că împăratul sau negustorul simbolizează adunarea. **Isus a folosit expresia “Împărăția cerurilor” atunci când a vrut să explice ceva legat de Împărăția lui Dumnezeu.** Pentru evrei “Împărăția lui Dumnezeu” (în Matei “Împărăția Cerurilor”) a însemnat împărăția lui Mesia. Isus a vrut ca prin pildele Sale mai degrabă să corecteze această imagine greșită.

Evreii așteptau de la Mesia ca să acționeze ca un împărat glorios și un judecător drept: să-i elibereze din robie și să nimicească răul de pe pământ. Isus a vrut să corecteze această gândire: El nu a venit ca să împărățească asemenea unui împărat pământesc sau ca să judece. Judecata va fi în ziua de pe urmă și până atunci binele și răul trebuie să coexiste în lume. **Împărăția Sa este una spirituală, care a învins lumea într-un mod spiritual:**

V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea. (Ioan 16:33)

⚓ 5 Alte pasaje interpretate greșit

• 2 Timotei 2:16-21

Ferește-te de vorbăriile goale și lumești; căci cei ce le țin, vor înainta tot mai mult în necinstirea lui Dumnezeu. Și cuvântul lor va roade ca gangrena. Din numărul acestora Sunt Imeneu și Filet, care s-au abătut de la adevăr. Ei zic că a și venit învierea, și răstoarnă credința unora. Totuși temelie tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: „Domnul cunoaște pe cei ce Sunt ai Lui”; și: „Oricine rostește Numele

Domnului, să se depărteze de fărădelege!” Într-o casă mare nu Sunt numai vase din aur și din argint, ci și din lemn și de pământ. Unele Sunt pentru o întrebuițare de cinste, iar altele pentru o întrebuițare de ocară. Deci dacă cineva se curăță de acestea, va fi un vas de cinste, sfințit, folositor stăpânului său, destoinic pentru orice lucrare bună.

Casa menționată de Pavel (v. 20) este identificată cu biserica. Și vasele pentru o întrebuițare de cinste și cele pentru o întrebuițare de ocară sunt de obicei identificate cu credincioșii, respectiv necredincioșii, care se află împreună în comunitate.

Este corect să identificăm casa cu biserica din moment ce și contextul se referă la viața comunității: erau învățători falși gnostici care trebuia să fie îndepărtați pentru că învățătura lor se răspândea ca o gangrenă și îi clătinașe deja pe mulți în credința lor. Dar cine sunt vasele pentru întrebuițare de cinste și cele pentru întrebuițare de ocară? În textul din greacă cuvintele *time* = cinste, valoare și *atimia* = ocară, antonimul lui *time* sunt folosite (ele derivă de la verbele *timao* = a aprecia, a onora și *atimadzo* = a nu aprecia, a desconsidera). Și în 1 Corinteni 12:23 Pavel folosește un cuvânt derivat de la *time*: *atimoteros* = mai disprețuit. Acest pasaj poate să ne ajute să ne apropiem de ceea ce Pavel a vrut să spună în 2 Timotei 2:20 prin vase de întrebuițare de cinste și întrebuițare de ocară:

Ba mai mult, mădularele trupului, care par mai slabe, Sunt de neapărată trebuință. Și părțile trupului, care par vrednice de mai puțină cinste, le îmbrăcăm cu mai multă podoabă. Așa că părțile mai puțin frumoase ale trupului nostru capătă mai multă frumusețe, pe când cele frumoase n-au nevoie să fie împodobite. Dumnezeu a întocmit trupul în așa fel ca să dea mai multă cinste mădularelor lipsite de cinste. (1 Corinteni 12:22-24)

Aici membrele frumoase și cele mai puțin frumoase (mai slabe, mai puțin cinstite) **se referă în mod clar la creștini** pentru că mesajul acestui pasaj este că fiecare creștin este vrednic în aceeași măsură datorită Duhului Sfânt care locuiește în el, independent de darurile sale. Așa cum fiecare mădular al corpului este legat de cap și ascultă de el, **tot așa fiecare membru al adunării este legat de Christos**. Acest pasaj anulează invenția lui Augustin al corpului mixt „*corpus permixtum*” (**corpul este mixt doar în măsura în care membri diferiți au daruri diferite sau sunt la niveluri diferite în ceea ce privește ascultarea și nu pentru că unii au relație cu Dumnezeu, iar alții, nu**) și ne ajută să înțelegem înțelesul vaselor din 2 Timotei 2. **„Vasele de cinste” și „cele de ocară” nu se referă la membrii credincioși și la cei necredincioși, ci - pe baza contextului — la acei membri care stau neclintiți în credința lor și în învățatură și cei care sunt mai slabi, pot fi influențați de învățături false** Sensul expresiei “a te curăți de acestea” (în greacă este folosit pronumele demonstrativ *apo touton* care înseamnă: „de acestea”) este asemănător gândului exprimat în versetul 19: „Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege!”. Deci, **pronumele demonstrativ „acestea”** nu se referă la vasele pentru întrebuițare de ocară (nici cei care cred în învățătura despre biserica invizibilă nu pot să interpreteze așa pentru că nu vor să se separe de necredincioșii din biserică), ci **la învățăturile și învățătorii falși**. Probabil că „vasele de întrebuițare de ocară” începuseră să se lase influențate, dar, dacă se separau de învățătorii falși, puteau deveni „vase pentru întrebuițare de cinste, sfințite, folositoare stăpânului său, destoinice pentru orice lucrare bună.”

• 1 Corinteni 15:34

Veniți-vă în fire, cum se cuvine, și nu păcătuiți! Căci Sunt între voi unii, care nu cunosc pe Dumnezeu: spre rușinea voastră o spun.

În context se vorbește despre **imaginea corectă a învierii**. Câțiva creștini din Corint — lăsând loc influenței spiritului grecesc — se gândeau greșit despre înviere (în loc de înviere în trup își închipuiau doar nemurirea sufletului). Pavel consideră această gândire ca fiind departe de Dumnezeu. Cel care se gândeste în mod greșit în acest punct nu are o imagine corectă despre Dumnezeu. Pavel îi mustră cu astfel de cuvinte tari („sunt unii între voi care nu cunosc pe Dumnezeu”) pentru a arăta că nu pot să rămână cu această concepție, ci trebuie să o schimbe. Din urarea inițială a scrisorii citată mai jos **este totuși clar că în comunitatea din Corint fiecare îl „cunoștea” pe Dumnezeu, avea relație cu el.**

Credincios este Dumnezeu, care v-a chemat la părtășia cu Fiul Său Isus Christos, Domnul nostru. (1 Corinteni 1:9)

• Matei 25:1-13

Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, care și-au luat candelile, și au ieșit în întâmpinarea mirelui. Cinci din ele erau nechibzuite, și cinci înțelepte. Cele nechibzuite, când și-au luat candelile, n-au luat cu ele untdelemn; dar cele înțelepte, împreună cu candelile, au luat cu ele și untdelemn în vase. Fiindcă mirele zăbovea, au ațipit toate, și au adormit. La miezul nopții, s-a auzit o strigare: „Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!” Atunci toate fecioarele acelea s-au sculat și și-au pregătit candelile. Cele nechibzuite au zis celor înțelepte: „Dați-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelile.” Cele înțelepte le-au răspuns: „Nu; ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă nici vouă; ci mai bine duceți-vă la cei ce vând untdelemn și cumpărați-vă.” Pe când se duceau ele să cumpere untdelemn, a venit mirele: cele ce erau gata, au intrat cu el în odaia de nuntă, și s-a încuiat ușa. Mai pe urmă, au venit și celelalte fecioare, și au zis: „Doamne, Doamne, deschide-ne!” Dar el, drept răspuns, le-a zis: „Adevărat vă spun, că nu vă cunosc.” Vegheați, deci, căci nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului.

Fecioarele neînțelepte sunt într-adevăr împreună cu cele înțelepte, dar de ce să credem că aici este vorba despre biserică? Mai sus am arătat că Biblia nu cunoaște o astfel de situație. Pilda putea să fie provocatoare atât pentru evreii care l-au ascultat pe Isus și nu s-au pocăit, cât și pentru ucenicii Săi. Evreii se gândeau că din moment ce ei erau poporul ales toți aveau să împărățească împreună cu Mesia când acesta avea să vină. Pilda arată că nu toți care gândesc astfel vor lua parte la nuntă (nu toți vor intra în împărăția Lui). Există o condiție pentru a intra: a fi pregătit. A fi pregătit în cazul evreilor însemna să-L accepte pe Acela pe care Dumnezeu l-a trimis, pe Isus. Deși pilda putea fi o mustrare și pentru ucenici: nu este de ajuns a începe ceva împreună cu Isus, trebuie să persevereze cu El până la sfârșit. Este valabil și pentru Biserică. Isus s-a adresat evreilor și noi, creștinii, trebuie să tragem concluzia că trebuie să perseverăm în veghere și în ascultare de Domnul căci numai în acest fel putem să ajungem la țintă. **Și în Biserică pot fi astfel de creștini care s-au pocăit și și-au dăruit viața lui Dumnezeu, dar mai târziu au apostaziat și l-au abandonat.** (Sunt mai multe versete în Noul Testament care vorbesc despre apostazie de exemplu: Evrei 6:4-8; 10:24-31). **Dacă cineva decide să nu trăiască cu Dumnezeu, nu are loc în comunitate.** Dar aceasta nu înseamnă că pilda s-ar referi la credincioși și la necredincioși care trăiesc împreună în adunarea creștină. Din păcate aceasta a fost starea Israelului în Vechiul Testament. Însă cetățenii „noului Israel” nu pot fi decât credincioșii care îi slujesc lui Iahve din toată inima. Altfel comunitatea nou testamentară ar fi în această privință la nivelul celei vechi testamentare.

• Ioan 10:14-16

Eu Sunt Păstorul cel bun. Eu Îmi cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe Mine, așa cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl, și cum cunosc Eu pe Tatăl; și Eu Îmi dau viața pentru oile Mele. Mai am și alte oi, care nu Sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un Păstor.

Isus vorbește despre o singură turmă folosind timpul viitor. De aceea mulți înțeleg prin turmă acei credincioși pe care Isus îi va strânge din diversele denominațiuni creștine în ultima zi; atunci credincioșii răspândiți în multe turme diferite vor fi uniți într-una singură. **Dar de ce să referim folosirea timpului viitor la ultima zi?** Poate să se refere la orice alt eveniment viitor. Isus vorbește despre cei care sunt „din acest staul” și despre cei care nu sunt. El a chemat deja oile din acest staul și pe celelalte oi le va chema mai târziu. Acele oi care vor asculta de glasul bunului păstor vor forma o singură turmă. La ce ar putea să se refere primul staul conform teoriei despre biserica invizibilă? La care biserică? **Cum ar fi putut să vorbească despre biserică din moment ce aceasta nici nu exista încă?** În versetul 16 folosește adjectivul pronominal demonstrativ „acesta”: „**din acest staul**”. **Acest staul trebuie să simbolizeze Israelul** din moment ce în timpul lucrării sale pe pământ Isus l-a chemat pe fiii lui Israel:

Aceștia Sunt cei doisprezece pe care i-a trimis Isus, după ce le-a dat învățăturile următoare: Să nu mergeți pe calea păgânilor și să nu intrați în vreo cetate a Samaritenilor; ci să mergeți mai de grabă la oile pierdute ale casei lui Israel și pe drum, propovăduiți, și ziceți: „Împărăția cerurilor este aproape!” (*Matei 10:5-7*)

Celelalte oi se referă evident la neamuri. Isus a vrut să facă aluzie la faptul că și printre neamuri erau oameni care aveau să-l asculte chemarea. Într-adevăr ucenicii aveau să experimenteze acest lucru după câțiva ani. Această experiență este surprinsă pe scurt de către Pavel în epistola către Efeseni:

De aceea voi, care altădată erați Neamuri din naștere, numiți netăiați împrejur de către aceia care se cheamă tăiați împrejur, și care Sunt tăiați împrejur în trup de mâna omului: aduceți-vă aminte că în vremea aceea erați fără Christos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume. Dar acum, în Christos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Christos. Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul, și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea, și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduiri ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace; și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia. El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă celor ce erați departe, și pace celor ce erau aproape. Căci prin El și unii și alții avem intrare la Tatăl, într-un Duh. Așa dar, voi nu mai Sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci Sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu,... (*Efeseni 2:11-19*)

Prin urmare unirea oilor celor două staule a avut loc chiar în acel timp, în bisericile vizibile. **Deci este evident că nu există niciun motiv pentru care să deducem din Ioan 10 învățătura despre biserica invizibilă.**

⚓ Concluzii

Fără a mai cerceta alte pasaje biblice, **putem afirma că această învățătură nu are o bază Biblică** (nu

găsim nici măcar expresia „biserică invizibilă“). **Nici măcar un gând sau o afirmație a lui Isus sau a apostolilor nu face aluzie la aceasta. Ea poate fi menținută numai printr-o interpretare conștient greșită a pasajelor biblice și printr-o ignorare completă a adevărului.**

Chiar dacă sunt diferențe între membrii unei biserici creștine în ceea ce privește maturitatea în credință sau ascultarea, toți se aseamănă într-o privință: fiecare are legătură cu Capul, Christos (1 Corinteni 12:12-27; Efeseni 4:15-16). Această biserică este văzută de lume, aceasta este biserica vizibilă așa cum a spus chiar Isus:

Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că Sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții. (Ioan 13:34-35)

... Eu în ei, și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine. (Ioan 17:23)

Cum să judece lumea dacă nu pe baza a ceea ce vede, pe baza bisericii vizibile? Comunitatea de creștini trebuie să fie întotdeauna conștientă de această responsabilitate. **O adunare care există ca un „trup mixt“ nu este trupul lui Christos și nu îndeplinește datoria pe care Isus a încredințat-o bisericii.** Creștinii trăiesc într-o părtășie adâncă bazată pe învățătura lui Christos. Numai în acest fel mărturia lor despre dragostea lui Christos poate fi autentică în fața lumii.

Adresa Ta de e-mail*:

Mesajul*:

Trimite mesajul

Note de subsol:

1. J. Calvin a formulat învățătura despre Biserica invizibilă în felul următor: „Am observat că Scriptura vorbește despre Biserică în două moduri. Câteodată când vorbește despre Biserică se referă la Biserică așa cum este ea în fața lui Dumnezeu – Biserica în care nimeni altcineva nu este admis, decât cei care prin darul înfierii sunt fiii lui Dumnezeu, și prin sfințirea Duhului devin adevărate mădulare ale lui Christos. În acest caz îi cuprinde nu numai pe sfinții care locuiesc pe pământ, dar și pe toți cei aleși care au existat de la întemeierea lumii. Deseori, deasemenea, prin numele Bisericii este desemnată toată omenirea împrăștiată prin toată lumea, care arată că se închină unui singur Dumnezeu și lui Christos, care prin botez sunt inițiați în credință; prin participarea la Cina Domnului arată unitatea în doctrina adevărată și în dărnicie, sunt de acord să țină cuvântul Domnului și observă misiunea pe care Christos a încredințat-o pentru răspândirea Lui. În această Biserică este o mare amestecătură de ipocriți care nu au nimic din Christos, doar numele și apariția exterioară: oameni ambițioși, avari, mândri, vorbitori de rău, unii cu viață necurată, care sunt tolerați pentru un timp, fie pentru că vina lor nu poate fi dovedită legal, fie pentru că datorită stricteții disciplinei nu se observă întotdeauna. Deci, după cum este necesar să credem în Biserica invizibilă, care se manifestă numai în fața lui Dumnezeu, tot astfel ne bucurăm de această Biserică care este numită așa cu referire la oameni și pentru a practica părtășia.” Calvin: Instituția religiei creștine, cartea 4, cap. 1

2. Bineînțeles, nu este vorba despre solicitanți (oaspeți în biserică). Vezi explicația de la 1 Corinteni 14.
3. Nu este vorba că Satan ar avea o putere specială ca să îl tortureze pe păcătos, ci el nu este în părtășie, ci este în lume, unde, conform cuvintelor lui Isus, Satan este prințul (Ioan 14:30). O confruntare cu lumea în cazul cel mai fericit poate conduce la distrugerea cărnii și renunțarea la atitudinea păcătoasă.
4. Este evident din 1Corinteni 5:5:” ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus”.
5. Un mod asemănător de adresare vedem și în alte scrisori: Romani 1:1-7; Filipeni 1:1; Coloseni 1:1-4; 2 Petru 1:1-4.
6. Vezi predica lui Petru la Cincizecime: Fapte 2:40 :”Mântuiți-vă din această generație coruptă!”
7. Donatiștii erau un grup creștin nord-african care nu acceptau influența crescândă a bisericii din Roma în Africa de nord. Ei spuneau că biserica este „trupul” sfinților și că nu este loc pentru păcătoși în ea. Această problemă a devenit în mod special actuală atunci când în 303 în timpul domniei lui Dioclețian a început din nou persecuția creștinilor care a durat până în timpul lui Constantin (313). În timpul persecuțiilor, când oamenii nu aveau voie să aibă Sfânta Scriptură, mulți creștini și-au dat Bibliile autorităților. Cei din Africa de Nord care totuși au rezistat acestei presiuni au tras concluzii imediate. Când persecuția a încetat, mulți dintre cei care și-au dat Bibliile (traditores) s-au întors în biserică. Donatiștii cereau excluderea lor. Augustin a argumentat într-un alt mod. După părerea sa biserica este „trupul mixt” (corpus permixtum) atât al sfinților, cât și al păcătoșilor. El pretindea că validitatea slujbei și bisericii nu se baza pe sfințenia celui care servește (se referă la episcopi), ci pe persoana lui Isus Christos. Faptul că cel care slujește se dovedește nevrednic nu periclitează validitatea sacramentelor.

Copyright © www.crestini.info - Toate drepturile rezervate.

Conținutul acestor pagini poate fi reprodus integral, fără modificări pentru uz personal.

Orice alt tip de folosință este restricționată de permisiunea noastră!